

הלכה ברורה

ג. בכל האמור לעיל, (וכן בדינים שיבוארו בס"ד להלן בסימן זה), דין הנחה בשבת של קדרה שיש בה תבשיל על גבי פלאטה חשמלית (שאין בה כפתורים להגביה או להנמך את החום), או על גבי אש מכוסה במס של מתכת, שזה לדין הנחת קדרה על גבי קדרה שעל האש (3).

דין "הטמנה במקצת" בקדרה על גבי קדרה

ג. בדין המבואר לעיל בסעיפים הקודמים, שיש להקל להניח בשבת תבשיל יבש מבושל כל צרכו על גבי קדרה שעל האש, (וכן תבשיל לח מבושל, כתנאים שנתבארו לעיל), ואפילו כשיכול התבשיל שבקדרה העליונה להגיע לידי חום שהיד סולדת בו, מפני שאין ביכול אחר ביטול, הוא הדין שאין לחוש בזה לדין "הטמנה במקצת", אף על פי שמתחמם התבשיל שבקדרה העליונה מחמת חום הקדרה התחתונה העומדת על האש.

ואפילו כשמניח תבשיל מבושל כל צרכו על גבי פלאטה חשמלית, או על גבי אש מכוסה, והתבשיל המבושל שבקדרה מתחמם ביותר מחמתם, אפילו יותר משיעור חום שהיד סולדת בו, אין לחוש בזה משום איסור "הטמנה במקצת". ודוקא כשהקדרה מונחת על גבי גחלים יש לאסור משום "הטמנה במקצת" ב.

בירור הלכה

שער הציון

ב] עיין בבירור הלכה לעיל (סימן רנ"ג ס"ק כד) שרבותינו הראשונים נחלקו בדין הנחת קדרה על גבי גחלים כששולי הקדרה נוגעים בגחלים, אם יש בזה משום הטמנה. ומרן השלחן ערוך (סימן רנ"ג סעיף א' וסימן רנ"ז סעיף ח') כתב, שהטמנה על גבי גחלים אסורה לדברי הכל. אבל הרמ"א בהגה (סימן רנ"ג) כתב, שיש אומרים שאפילו הקדרה עומדת על האש ממש כל זמן שהיא מגולה למעלה לא מקרי הטמנה ושרי, ושכן המנהג וכו'. וכן הסכימו רוב אחרוני האשכנזים

לדעת הרמ"א, וכמו שנתבאר בבירור הלכה ובשער הציון שם. ויש לדון לענין הנחת תבשיל בשבת על גבי קדרה אחרת הנמצאת על האש, או כשמניחו על גבי פלאטה חשמלית, או על גבי אש מכוסה במס של מתכת, (שנתבאר באורך בשו"ת אוצרות יוסף שבסוף סימן שיח (סימן י'), שדין הנחת תבשיל על גבי פלאטה חשמלית או על גבי אש מכוסה דמי ממש לדין הנחת קדרה על גבי קדרה שעל האש, ושרי להחזירם בשבת, ובתבשיל לח בעינין לתנאי חורה. וע"ש), אם על כל פנים יש לנו לדמותו לדין הנחת קדרה על גבי גחלים, ושולי הקדרה נוגעים בגחלים, דחשיב הטמנה במקצת, ויש לאסור בזה אליבא דמרן השלחן ערוך. ובאמת שמדברי מרן השלחן ערוך (סימן שיח סעיף ח', וסימן רנ"ג סעיף ג' וסעיף ח') שכתב להקל להניח קדרה שיש בה תבשיל יבש מבושל כל צרכו על גבי קדרה שעל האש, ואפילו בשבת עצמה, ולא הזכיר שיש לחוש בזה משום דין הטמנה במקצת, מוכח דסבירא ליה דכל כהאי גוונא לא חשיב הטמנה במקצת, ויש לבאר טעם הדבר.

שער הציון

בידור הלכה

נשו"ת אולרות יוסף שצקוף סימן שיח (סימן י'),
 בענין דין החזרת תבשיל צננת על גבי פלאטה
 חשמלית או על גבי אש מכוסה צטט של מחמת,
 והעלתי צט"ד שיש לדמות דין זה לדין הנחת קדרה
 על גבי קדרה שעל האש, וצין בקדרה על גבי קדרה
 שעל האש וצין בפלאטה חשמלית או צאש מכוסה,
 לענין תבשיל יבש יש להקל להניחו על גביהם בלא
 תנאי חזרה, אבל תבשיל לח יש להחמיר ולהצריך תנאי
 חזרה, ושכן הוא לדעת מרן השלחן ערוך.

[אמה"ת 31/08/2018]

בבגדים אפילו מבעוד יום, כיון דבכהאי גוונא הוי הטמנה בדבר המוסיף הבל, שאף על פי שהבגדים
 אינם מוסיפים הבל מצד עצמם, מכל מקום מחמת החום הבא מהאש שלמטה הרי הם מוסיפים הבל,
 וכמבואר בשלחן ערוך לעיל (סימן רנז סעיף ח'), ואם אינו מכסה את העליונה בבגדים, אף על פי שאין
 כאן דין הטמנה, מכל מקום יש כאן דין שיהיו, שבוה צריך את התנאים שנתבארו לעיל (ריש סימן רנג),
 לענין שהייה על גבי כירה שאינה גרופה וקטומה, שנחלקו בזה הראשונים, וכמבואר שם. [ולכאורה יש
 להעיר על דברי הפרי מגדים והמשנה ברורה הנ"ל, שכתבו שבמניח על גבי קדרה שעל האש יש לה
 דין שיהיו, שהרי אפילו בשבת עצמה כתב הפרי מגדים (סימן רנג ס"ק לג) לבאר בדברי השלחן ערוך
 שיש לחלק בין מניח על גבי קדרה מלאה, שבוה שרי להחזיר לכתחלה אפילו בלא תנאי חזרה, ולא
 חשיב כמניח על גבי כירה גרופה וקטומה, לבין מניח על גבי קדרה ריקנית, דדינו כמניח על גבי כירה
 גרופה וקטומה, ובוה בעינן לתנאי חזרה, והמשנה ברורה בביאור הלכה (שם סעיף ג' בד"ה ויזהר) הסכים
 לדבריו, ואילו כאן כתבו להחמיר בבל ענין במניח על גבי קדרה, ואפילו במניח מערב שבת, ושיש לזה
 דין שהייה. ואמנם הפרי מגדים עצמו הרגיש בזה, והעיר מדברי השלחן ערוך בסימן רנג סעיף ג', ותירץ
 דהתם הוי דינו ככירה גרופה וקטומה משום דמיירי בכירה ריקנית וצוננת, מה שאין כן כשהתחתונה
 חמה על גבי האש, דיש לעליונה דין שהייה. (וכעין זה כתב בשלחן עצי שימים). ומשמע מדבריו שכל
 שהתחתונה חמה חמיר טפי, ואפילו היא מלאה. ועדיין קשה שהרי אדרבה בדבריו בסימן רנג הנ"ל כתב
 לבאר, שבקדרה מלאה עדיף טפי, ולא חשיב כמניח על גבי כירה גרופה וקטומה, ומחמת כן התיר ליתן
 פאנר"ש על פי קדרת חמין אפילו כשהקדרה מונחת על גבי האש. וצ"ע. ועיין בשלחן ערוך הגאון רבי
 זלמן (סימן רנח קונטרס אחרון סק"א) שהעיר על עצם דברי המגן אברהם, דהכא פעמים דאיכא דין
 הטמנה ופעמים דאיכא דין שהייה, שהרי להלן (סימן שיח ס"ק כו) כתב, דשרי להניח קדרה על גבי
 קדרה אפילו כשהאש תחתיה, (וע"ש שהמגן אברהם מחלק בדעת השלחן ערוך בין תבשיל יבש
 לתבשיל לח, ובתבשיל יבש שרי להחזירו על גבי קדרה, ומשמע דהיינו אף בלא תנאי חזרה כלל),
 ומבואר יוצא דסבירא ליה דכל כהאי גוונא אין כאן לא משום שהייה ולא משום הטמנה, ודין הנחת על
 גבי קדרה שעל האש עדיף מדין הנחת על גבי כירה גרופה וקטומה, (ודמי למניח כנגד האש במקום
 שהיד סולדת בו). ומחמת כן כתב לחלוק על דברי המגן אברהם, ושאין כאן דין שהייה כלל.

בירור הלכה

עצמה, ולא הזכיר שיש לחוש בזה משום הטמנה במקצת.

ועיין בבית יוסף (סוף סימן רנח) שכתב לבאר דברי הטור שהתיר להניח בערב שבת קדרה על גבי קדרה חמה, שפשוט הוא שהרי אין הקדרה חמה מוספת הבל אדרבה חומה מתמעט והולך. ובשלחן ערוך הגאון רבי זלמן (סימן רנו קונטרס אחרון סק"ב) הוסיף לבאר, שאפילו כשהתחתונה על האש אין בזה משום הטמנה, כיון שאין הקדרה התחתונה מוספת הבל מחמת עצמה אלא מחמת אש שתחתיה, והרי הקדרה התחתונה כהפסק אויר בין האש לקדרה העליונה, ואין בעליונה דין הטמנה, ואף בשבת עצמה אף על פי שאסור להטמין אפילו בדבר שאינו מוסיף הבל, מכל מקום הכא שאינו אלא הטמנה במקצת אין לאסור אלא במטמין כולו. (והיינו אליבא דהרמ"א דלית ליה דין הטמנה במקצת). אלא שבהגהה שם העיר שאין זה אלא אליבא דרבינו יונה, אבל להרשב"א אף בזה יש לאסור. ונראה שכוונתו למה שכתב הרשב"א (שבת לט: ד"ה אמר ליה) בשם רבינו יונה, ולהרשב"א שבת מז: ד"ה קופה. ועיין עוד בשלחן ערוך הגאון רבי זלמן (קונטרס אחרון סימן רנח, ומחזורא בתרא לסימן רנט). ודו"ק. [ולכאורה לפי ביאור הגר"י, עדיין יש לחלק בין מניח קדרה על גבי קדרה שעל האש, לבין מניח על גבי פלאטה חשמלית או אש מכוסה, שבוה בא חום רב ישר מן הפלאטה אל הקדרה שעליה, ועדיין יש לומר דחשיב הטמנה במקצת, אליבא דמרן השלחן ערוך דסבירא ליה דהטמנה במקצת חשיבא הטמנה]. ועיין בתהלה לדוד (סק"א) שכתב להוכיח מדברי הרשב"א (שבת מז:) שהובא בבית יוסף (סימן רנח ד"ה כתב הר"י) דאף כשהקדרה התחתונה על האש אין לה דין הטמנה בדבר המוסיף הבל, כיון שהקדרה מפסקת, (אולם עיין בפרי מגדים סימן רנג אשל אברהם סוף ס"ק

אמנם התוספת שבת (סק"א) כתב, שהוא מעות סופר בדברי המגן אברהם, וצריך לומר ^{31/08/2018} בדבריו שאם הקדרה התחתונה מונחת על האש יש לה דין הטמנה, דהא מקרי דבר המוסיף הבל מחמת האש שתחתיה, כמבואר בסימן רנו סעיף ח'. וכן הסכים במגורה המהורה (קני מגורה סק"א). ועיין עוד בשו"ת אבני נזר (חלק חשן משפט סימן קו). אבל המחצית השקל (סק"א) כתב לדחות דברי התוספת שבת, ושלפי דברי הרמ"א בהגה (סימן רנג סעיף א') דלית ליה הטמנה במקצת, כל כהאי גוונא שמניח קדרה מגולה על גבי קדרה שעל האש, והחום בא מחמת האש שתחת הקדרה התחתונה, יש להקל, דחשיב הטמנה במקצת דלאו שמה הטמנה, ולכן כתב המגן אברהם שבעומדת על האש יש בזה רק משום שיהוי, ולא משום הטמנה, ורק אליבא דמרן השלחן ערוך שם שפסק שהטמנה במקצת חשיבא הטמנה, יש לחלק בין כשהקדרה התחתונה עומדת על האש, דבכהאי גוונא חשיב הטמנה במקצת, לבין כשאינה עומדת על האש, ושמתחת כן הוצרך הבית יוסף כאן לבאר בדברי הטור דהיינו כשאינה עומדת על האש, שבוה אינה מוסיפה חום לקדרה העליונה אלא אדרבה חומה מתמעט והולך, אבל כשהתחתונה עומדת על האש אין הכי נמי שיש לאסור בזה משום הטמנה במקצת. וכן כתב בהנהות הגר"ב פרנקל (סימן רנח) דאפילו הקדרה התחתונה על האש אין כאן דין הטמנה כל זמן שמגולה מלמעלה, אליבא דהרמ"א (סימן רנג סעיף א') שפסק שהטמנה במקצת לא שמה הטמנה. (ומשמע דאליבא דמרן השלחן ערוך דהטמנה במקצת שמה הטמנה יש לאסור). ויש להעיר על דבריהם מדברי מרן השלחן ערוך בכמה דוכתי, דמבואר בהדיא דסבירא ליה להקל לגמרי להניח קדרה על גבי קדרה המונחת על האש, ואפילו בשבת

בירור הלכה

(בד"ה שאין), דאליבא דמרן הבית יוסף, כל שמעמיר הקדרה כשהיא מגולה כולה על גבי קדרה אחרת שרי בשבת ואין בזה משום הטמנה, (ורק כשמניח במקום שיכול לבוא לידי חוס שהיד סולדת בו יש לאסור משום בישול). ומבואר יוצא מדבריו דלא דמי למניח על גבי גחלים דחשיב הטמנה אף כשמגולה כולו מלמעלה. וכן כתב המאמר מרדכי (סק"ב) בדעת השלחן ערוך, דדוקא כשהקדרה נוגעת בגחלים סבירא ליה שיש לאסור משום הטמנה, אבל כשמניחה על גבי קדרה חמה לא מקרי הטמנה, וסיים שצ"ע. ולא נתבאר בדבריהם טעם החילוק בין מניח על גבי גחלים לבין מניח על גבי קדרה חמה שיכולה הקדרה ^{לצור החכמה} שעליה להתחמם מחמתה. ויש לומר דטעם החילוק הוא דדוקא כשמניחה על גבי גחלים הוי דרך הטמנה, מה שאין כן במניחה על גבי קדרה אחרת שאין זה דרך הטמנה כלל, וכשם שמותר להניח מכסה על גבי הקדרה אפילו בשבת עצמה, כל שכוונתו לשמור את התבשיל שבתוכה שלא יכנסו לתוכו עפר או חרקים, ואפילו אם הקדרה מונחת על האש ומחמת האש שתחתיה מוסיפים הבגדים הבל בקדרה. ואפילו אם בא לכסות את הקדרה בשבת בדבר המוסיף הבל, כל שכוונתו לשמור את הקדרה שלא יכנסו לתוכה עפר או חרקים יש להקל, כיון שאין זה דרך הטמנה, ואין כוונתו בנתינת הכיסוי לשם הטמנה אלא לשם שמירת התבשיל, (וכמו שנתבאר לעיל בבירור הלכה סימן רנז ס"ק טז), כך הוא הדין לענין נתינת מיחם על גבי מיחם, שאין זה דרך הטמנה, ואין כוונתו בנתינת המיחם העליון כדי לשמור את חום המיחם התחתון, והוי דומיא דנתינת קדרה על גבי קרקע הכירה, דשרי כיון שאין זה דרך הטמנה. ולפי ביאור זה יש לומר דאף בהנחה על גבי פלאטה חשמלית או אש מכוסה, אין זה דרך הטמנה, ודמי לנתינת קדרה

לג, שכתב לבאר בדברי הרשב"א, דמיירי באופן שאין הקדרה התחתונה על האש, דאם היה אש גם הקדרה שלמטה אסור להשהותה תחת הבגדים. והביאו להלכה המשנה ברורה שם ס"ק פח ובשער הציון ס"ק פו). ומכל מקום כתב התהלה לדוד שבשבת עצמה יש לאסור בזה משום הטמנה בדבר שאינו מוסיף הבל. ובתהלה לדוד (סימן רנז סק"ט) הביא דברי הגר"ז הנ"ל, דאף בשבת עצמה לענין זה אין לאסור משום הטמנה במקצת. ועיין עוד בתהלה לדוד (סימן שיח ס"ק כה). וכן כתב בתורת שבת (סק"א), דכל כהאי גוונא חשיב כהטמנה בדבר שאינו מוסיף הבל, ואפילו כשהקדרה התחתונה על האש, ומבעור יום שרי. ועיין בשביתת השבת (דיני שהיה והטמנה באר רחובות ס"ק לא) שכתב לדחות סברת התהלה לדוד הנ"ל, דודאי מיחם שעל גבי האש מקרי מוסיף הבל, ואין לך מוסיף הבל גדול מזה. ועיין בשו"ת אור לציון חלק ב' (פרק יז הערה יב) שכתב להוכיח שיש להקל בדין הטמנה במקצת בדבר שאינו מוסיף הבל, ואפילו בשבת עצמה. אולם בט"ז (סימן רנז ס"ק יד) מוכח דאף בדבר שאינו מוסיף הבל, כגון כרים וכסתות, שייך דין הטמנה במקצת אליבא דהסוברים דהטמנה במקצת שמה הטמנה. וכן כתב בשלחן ערוך הגאון רבי זלמן (מהדורא בתרא לסימן רנט בד"ה וכן משמע), והוכיח כן מדברי הרשב"א והר"ן. וע"ש. וכן מתבאר מדברי המשנה ברורה (שם ס"ק טט). וכן כתב החזון איש (סימן לז ס"ק יט בד"ה כתב במשנה ברורה). ודו"ק. ועיין עוד בערוך השלחן (סעיף ב') ובקצות השלחן (סימן עא בדי השלחן ס"ק לד) ובספר בני ציון (סק"א).

והפרי מגדים כאן (אשל אברהם סק"א) כתב, דאפשר דאף לדעת השלחן ערוך אם העליונה מגולה אף אם טמונה מקצתה בתחתונה אין זה הטמנה. וכן מתבאר מדברי הביאור הלכה

בירור הלכה

שמא יטמין כולה בתוכה, אבל בכירות שלנו לא שייך למיחש להכי. ע"כ. ועיין עוד בהרא"ש (שבת פרק ד' סימן ב') וברשב"א (שבת מז: ד"ה קופה). אולם יש לדחות, דשמא התוספות סבירא להו דהטמנה במקצת לא חשיבא הטמנה, ולכן הוצרכו לבאר מפני מה אסרו בגפת של זיתים, וכתבו דלא אסרו אלא משום שיש לחוש שיטמין כולה בגפת, מה שאין כן היכא דאין לחוש שיטמין את כולה, שבוזה יש להקל כיון דהוי הטמנה במקצת, אבל לסוברים דהטמנה במקצת חשיבא הטמנה מצד עצמה, אין לחלק בזה. ודו"ק.

ובן ראיתי עוד בשביתת השבת (ס"ק לא) ובשו"ת מנחת שלמה חלק ב' (סימן לד אות יט) שכתבו לבאר הא דלא חיישינן להטמנה במקצת במניה קדרה על גבי קדרה שעל האש, שלא אסרו אלא בדבר הדומה לרמץ שיכול להדבק סביב הקדרה ולכסותה, אבל כשהוא באופן שאי אפשר להטמין בו הקדרה כולה לא גזרו, (וזה כעין דברי הבית מאיר הנ"ל. אלא שמה שכתב השביתת השבת להוכיח כן מדברי התוספות לענין הטמנה בגפת של זיתים, לפי האמור יש לדחות הראיה), ולפי זה כתב המנחת שלמה שאף לדעת השלחן ערוך שרי להעמיד הקדרה על גבי טס של מתכת או על גבי פלאטה חשמלית, ואין לחוש בזה משום הטמנה כיון שאי אפשר להטמין בהם את הקדרה כולה. (ועיין עוד בשלחן שלמה סימן רנט סק"ה אות ב'). וכן כתב הגר"מ לוי זצ"ל בשו"ת תפלה למשה חלק א' (סימן א' אות יב והלאה, וסימן ד'), דכל כהאי גוונא שאי אפשר להטמין כל הקדרה לא חשיב הטמנה במקצת, ומחמת כן אין לחוש גם בפלאטה חשמלית משום הטמנה במקצת. וע"ש שהביא כמה ראיות לזה. (ועיין עוד בספרו מנוחת אהבה חלק א' פרק ג' אות יט). וידי"ג הגאון ר' אליהו סערון אמר, שכן מוכח להדיא מדברי הט"ז כאן

על גבי קרקע הכירה. ודו"ק. ועיין בהנהגות שמן המאור (סימן רנח) שהביא דברי הפרי מגדים הנ"ל, דאפשר שאם העליונה מגולה אף אם טמונה מקצתה בתחתונה אין זה הטמנה אף לדעת השלחן ערוך דסבירא ליה דהנחה על גבי גחלים חשיב הטמנה, וכתב לבאר, דדוקא כשהקדרה נוגעת בגחלים חשיב הטמנה, אבל כשמניה על גבי קדרה אחרת שעל האש, וכן במניה על גבי ברזל שעל האש ואין הקדרה נוגעת בגחלים, כיון שהם מפסיקים בין הקדרה שמניה לבין האש לא חשיב הטמנה, ובמניה על גבי קדרה שעל האש לא גרע ממניה על כסא של ברזל. וכן נראה מדברי התורת שבת (ריש סק"א).

והבית מאיר (סימן רנח סעיף א' בד"ה בהגה) כתב לבאר, שדין הטמנה במקצת נאמר רק לענין הטמנה בגחלים, שלא ימלט שאיזה גחלים מסבבים הקדרה, אבל בקדרה על גבי קדרה שאין העליון נוגע כלל בדבר המוסיף הבל, אינו כלל דרך הטמנה, ושכן מוכח מדברי השלחן ערוך (סימן שיה סעיף ח') בדין הנחת קדרה על גבי קדרה. וע"ש. ולפי דבריו יש לומר דהוא הדין במניה על גבי פלאטה חשמלית או על גבי אש מכוסה בטס של מתכת, דאין לחוש בזה להטמנה במקצת כלל, כיון דלא דמי לגחלים שיכולים לסבב הקדרה גם מצדיה. ואף על פי שבפלאטה חשמלית ובאש מכוסה הרי הקדרה נוגעת בדבר המוסיף הבל, מכל מקום עדיין יש לומר דכיון שאי אפשר לכסות בהם הקדרה מצדיה, לא דמי למניה על גבי גחלים, ויש להקל. ולכאורה החילוק הנ"ל מבואר בהדיא בתוספות (שבת מח. ד"ה דזיתים), שאחר שכתבו לאסור להניח גחלים תחת הקדרה אפילו יתן עליהן אפר, משום הטמנה בדבר המוסיף הבל, הקשו, דהיאך אנו מטמינין על כירות שלנו וכו', ואומר ר"י שיש ליתן טעם לקיים המנהג, דגבי גפת איכא למיחש

שער הציון

בירור הלכה

(ג) ועיין עוד כמה שכתבו בזה בספר חוט שני (פרק כח אות ד') וצו"ת אז נדברו חלק ח' (סימן יט) וחלק ט' (סימן טז) וצפירו צרית עולם, וצשמירת שנת ^{השמיטה} (פרק א' דפו"י הערה קלה ודפו"ת הערה רלג) וצפירו ארמות רצונו חלק א' (עמוד קצ).
(7) ועיין עוד צידונו צלחתן ערוך הגר"ז (מהדורא צהרא לסימן רנט) וצו"ת יביע אומר חלק ו' (חלק אורח חיים סימן לצ אות ה') וצחזון עונדיה שנת חלק א' (עמוד נג) וצפירו הלכות שנת שנת חלק א' (דיני הטמנה אות יא עמוד רסה והלאה).

(סוף סק"א) שכתב, "ועיקר טעם ההיתר כאן כיון שאינו טמון בתוכו ממש, רק מונח עליו, ועל זה כתבו הטור והשלחן ערוך שאין זה בטומן וכו', פירוש שאין כאן דרך הטמנה". ומבואר יוצא שכל שאינו טמון בתוכו אלא רק מונח עליו לא חשיב דרך הטמנה. ודו"ק. ועיין לעיל בבירור הלכה (סימן רנז ס"ק מז, וס"ק נ' בד"ה אמנם) במה שהבאתי בשם כמה פוסקים בענין הטמנה בדבר שאינו יכול להדבק לקדרה מכל צדדיה. ועיין בקצות השלחן (סימן עא בדי השלחן ס"ק כט) שכתב, דדין הטמנה במקצת לא נאמר אלא בדבר המוסיף הבל מחמת עצמו, אבל בדבר שאינו מוסיף הבל מחמת עצמו, אפילו אם מוסיף הבל מחמת דבר אחר, כגון שמעמיד הקדרה על גבי טס של מתכת שעל גבי האש, לא חשיב הטמנה (ג).
ועיין ליד"ג הגאון רבי דניאל גודיס שליט"א בספר מנחת דניאל (סימן כו) שהאריך הרחיב בענין זה, מפני מה אין בהנחה על גבי פלאטה חשמלית איסור מדין הטמנה במקצת.
ויד"ג הג"ר גרעון בן משה אמר להביא ראיה שלענין קדרה על גבי קדרה שעל האש, (וכן לענין פלאטה חשמלית ואש מכוסה בטס של מתכת) אין לאסור משום הטמנה במקצת, על פי דברי התוספות (בבא בתרא יט). שכתבו דשרי הטמנה בסלעים משום דאין דרך להטמין בסלעים כלל, לפי שמשברין הקדרה, ובמילתא דלא שכיחא לא גזרו רבנן. וכן פסק הרמ"א בהגה (סימן רנז סעיף ג'). ולפי זה יש לומר דאף בקדרה על גבי קדרה, וכן בפלאטה חשמלית ובאש מכוסה, אין דרך להטמין בהם, ולא דמי לגחלים. ושוב ראיתי בשו"ת אור לציון חלק ב' (ריש פרק יז בהערה ד"ה ואינו נראה) שכתב לענין פלאטה חשמלית, שאין לחוש בה משום הטמנה במקצת על פי דברי התוספות והרמ"א הנ"ל. (והביא גם סברת הבית מאיר הנ"ל). וע"ש. ואף דהתם הסלעים משברין הקדרה ואינם ראויים להטמנה מצד עצמם, מכל מקום מדברי התוספות מוכח דעצם הדבר שאין רגילות להטמין בהם, יהיה מאיזה טעם שיהיה, לא גזרו רבנן. אלא שכל זה אינו אלא לתירוץ השני בתוספות, אבל בתירוץ הראשון כתבו, דאין דרך להטמין בסלעים, והואיל ומילתא דלא שכיחא היא כלל "לא חש למיתנייה". ומבואר דאף על גב דאין דרך לטמון בהם והוי מילתא דלא שכיחא יש לאסור, אלא שהתנא לא חש להזכיר הדבר. וכן הוא בירושלמי (ריש פרק במה טומנין) לענין סלעים של כסף, אליבא דחד מאן דאמר. ועיין באורך על דברי הירושלמי והתוספות בזה, בשו"ת יביע אומר חלק א' (חלק אורח חיים סימן יד אות יא והלאה) ובבירור הלכה לעיל (סימן רנז ס"ק כב). וגם לתירוץ השני בתוספות, דכל היכא שאין דרך להטמין בו הוי מילתא דלא שכיחא ולא גזרו רבנן, היינו דוקא אם נפרש דבעינן שיהיה דרך להטמין בו לגמרי, דהיינו שמטמינים בו כל הקדרה, וכל כהאי נושא לא גזרו חכמים אף כשהטמנת מקצתו הוי מילתא דשכיחא ודרך להטמין בו מקצתו, אבל אם נפרש דבעינן שלא יהיה דרך להטמין בו כלל, ואפילו מקצתו, הרי בקדרה על גבי קדרה ובפלאטה חשמלית ובאש מכוסה דרך להטמין מקצתם, ושכיח שעושים כן. ודו"ק (7).